

ikke alene med Hensyn til Fredningstiden, men ogsaa med Hensyn til de Redskaber, som maa benyttes. Ifølge vor nuværende Ferskvandsfiskerilov er Fredningstiden for Laks og Ørreder ansat til at være fra 1ste November til 1ste Januar, men i det foreliggende Lovforslag er Fredningstiden ansat til for Fjordens Vedkommende at gælde fra 1ste Oktober til 1ste Februar og for Gudenaas Vedkommende fra 1ste Oktober til 1ste April. Dersom vi her paa Rigsdagen vilde gaa hen og vedtage en Lov med en saadan Fredningstid, vilde det navnlig for Gudenaas Vedkommende være det selvsamme som, at vi saa godt som helt forbød alt Fiskeri. Forholdene derovre ere nemlig saadanne, at de Maaneder, i hvilke der virkelig kan drives Fiskeri som et lønnende Erhverv, ere Januar, Februar, Marts og April, idet det er i disse Maaneder, at den store værdifulde Vinterlaks gaar op i Aaen og kan fanges der, og i disse Maaneder har denne Fisk en dobbelt saa stor Værdi som om Sommeren. Jeg skal bemærke, at det er en gammel Opfattelse derovre, som deles af alle Fiskere der, at denne Laks slet ikke yngler i Gudenaas. Jeg skal ikke sige, at den ikke yngler der, men det er endnu ikke bevist, at den gør det. Og selv om den nu ogsaa yngler i Aaen, er det i alt Fald paa en helt anden Tid end den her foreslaaede Fredningstid, nemlig i September og Oktober og maaske i den første Halvdel af November. Det forekommer mig derfor, at den naturligste Fredningstid vilde være fra 1ste Oktober til 1ste Januar. Vedtage vi en saadan Fredningstid, faa Fiskene virkelig Fred til at lægge deres Yngel i den Tid, som passer efter deres Natur. Jeg skal tilføje, at naar vi tage Fredningstiden fra 1ste Oktober til 1ste Januar, bliver Fredningstiden en Maaned længere, end den nu er efter Ferskvandsfiskeriloven. Men selv om det kunde lykkes at faa en saadan Fredningstid som den, jeg her har anført, ere vi dog ikke dermed færdige, thi det kan ikke nytte, at Fiskerne derovre have Lov til at fiske, de maa ogsaa have noget at fiske med. De kunne jo ikke gaa ned til Vandet og tage Fiskene med de bare Hænder, de maa have Redskaber, hvormed der virkelig kan fiskes. Ser man paa Lovforslagets § 5, som omhandler de Redskaber, der maa benyttes i Gudenaas, vil enhver, der har en lille Smule Kendskab til Fiskeriredskaber, straks kunne se, at med disse Redskaber kan der ikke drives et Fiskeri, der kan spille nogen som helst Rolle; de ere saa omtrent helt ubruge-

lige. Man kunde næsten fristes til at spørge den højtærede Landsbrugsminister, hvad der har bevæget ham til at forelægge et Lovforslag med saa store Indskrænkninger baade med Hensyn til Fredningstiden og navnlig med Hensyn til Redskaberne. Jeg tror imidlertid, at naar man gennemlæser de Bilag, som følge med Lovforslaget, faar man Svar paa Spørgsmaalet. Der har jo, som ærede Medlemmer ville vide, været nedsat en Kommission til at undersøge Forholdene derovre, og denne Kommissions Betænkning tilligemed et helt udarbejdet Forslag findes aftrykt som Bilag. Ved at gennemlæse Betænkningen tror jeg, man faar at vide, hvilket Synspunkt den højtærede Minister egentlig er gaaet ud fra, naar han har forelagt Lovforslaget i denne Form. Med den højtærede Formands Tilalelse skal jeg oplæse et Par enkelte Linier deraf. Der staar i Betænkningen: „Ovenfor Fiskegaarden er der nok sket nogen Indskrænkning i de Redskaber, der bruges, men da Lodsejerne ved Aaen i det hele ikke drive meget Fiskeri, spiller det ingen væsentlig Rolle“. Jeg skal bemærke, at Kommissionen her har brugt meget forsigtige Udtryk, idet den skriver, at Lodsejerne ikke drive meget Fiskeri, men Kommissionen har dog taget meget fejl. Der drives et stort Fiskeri op ad Gudenaas, dog som Regel ikke af Lodsejerne, men af den fattige Befolkning der oppe, Husmænd og Haandværkere, og for en Mængde Mennesker er netop Fiskeriet et Hovederhverv om Vinteren. Det har aldrig været formet dem af Lodsejerne at fiske, idet de enten have faaet Lov eller lejet Ret dertil af dem. Jeg synes nu, at det vilde være urigtigt og unaturligt at give en Lov, hvorefter disse Folk ikke skulde have Lov til at bruge saadanne Redskaber, at de i det hele taget kunne fiske der. Der er en anden Side ved denne Sag, hvorom jeg kunde have Lyst til at gøre nogle Bemærkninger. Det er med Hensyn til et Forhold, som gør sig gældende nede ved Fiskegaarden. Der er der et Tremmeværk, som spænder over Aaen. Tremmerne ere meget tætte ved hinanden, hvad de maa være, for at Fiskene ikke skulle kunne gaa igennem. Forholdet er det, at ovenfor Fiskegaarden har Aaen paa en Strækning af en hel Mil et meget lille Fald, næsten slet intet. Nu bevirker dette Tremmeværk en Opdæmning af Vandet, og det sker derved, at Vandplanter og det, vi kalde Grøde, flyder ned ad Aaen og flettes ind i Tremmerne, og sidder der som en Dæmning. Naar der nu, som Tilfældet er om Sommeren navn-